

og Legemsbeskadigelse. I 1885 var Tallet 177, i 1888 gik det ned til 152, i 1895 ned til 148, men steg i 1898 til 226. Det sidste Tal staar i Forbindelse med det tilsvarende Aars Antal Anholdelser, som jeg karakteriserede før, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa det nu. Fra 1898 af, da man begynder at vende om med Hensyn til Anvendelsen af Prygl paa Børn og unge Mennesker, se vi ogsaa, at Antallet af Forbrydelser svarer til de Tal, som jeg nævnte før, der er en stadig og stærk Nedgang fra 226 i 1898 til 198 i 1900. Fra 1900 til 1901 var der en tilsyneladende Stigning, idet Tallet paa anmeldte og opdagede Forbrydelser den Gang var 216; men den Stigning maa antages at skrive sig fra den stærke Forøgelse af Befolkningen, idet der blev indlemmet de to tidligere nævnte Kommuner, og det betyder ikke nogen virkelig Stigning, men er sikkert at betragte som en Nedgang. I 1902, da vi atter havde faaet en Kommune indlemmet, var Antallet af anmeldte Forbrydelser af den nævnte Art 192. Naar vi altsaa sammenligne Aaret 1885 med 1902, se vi, at der ganske vist er 15 Forbrydelser mere i det sidste Aar, men det betyder aldeles ikke nogen Stigning, fordi Folkemængden er stegen i ganske anderledes stærk Grad. Men sammenligne vi Tallet med 1898, se vi, at der i 1902 var 34 Forbrydelser færre.

Jeg skal derefter gaa over til at yde nogle Oplysninger, som vise disse Forbrydelsers Karakter, thi naar disse Tal, som jo dreje sig omkring 200, synes ret store, maa man dog ikke tro, at der udelukkende er Tale om Bølleoverfald, navnlig ikke om de alvorlige Bølleoverfald, som den ærede Justitsminister tager Sigte paa. Angaaende den Maade, hvorpaa disse Sager ere blevne behandlere ved Kriminal- og Politiretten, skal jeg oplyse følgende: Sagerne falde i to Parter, den ene er behandlet i Henhold til Forordning af 28. Februar 1845 § 19, en Paragraf, som jeg maaske maa tillade mig at opløse, for at ærede Medlemmer kunne se, hvad det her drejer sig om. § 19 siger: „I de foreløbigen til Undersøgelse henviste Sager af mindre Omfang kan Forhørets Beskrivelse bortfalde, naar Politidirektøren ved Eftersyn af Protokollen og Konference med den undersøgende Dommer kan blive tilstrækkelig oplyst om, at der ikke er Grund til deres videre Forfølgning, hvorved det da bliver at bemærke i Protokollen, at Sagen med Politidirektørens Samtykke er sluttet.“ De omhandle altsaa rent ubetydelige Sager og

angaa navnlig Personer, som godt kunne være helt uskyldige, men i hvert Fald ere en stor Del af dem saa lidt skyldige, at der ingen Grund har været til at forfølge Sagen videre. Saa er der derimod en anden Klasse, hvormed der siges: „Hvor derimod denne Fremgangsmaade ikke er anvendelig, bliver Forhøret uden Ophold at beskrive og at tilstille Politidirektøren. Naar denne finder, at Sagen bør forfølges til Dom, haver han ved Paategning paa Forhøret at begære saadan Forfølgning, hvorefter det tilstilles Justitiarius, saafremt Sagen er af den Slags, der kan afgøres uden nogen Aktors Mellekomst. I det modsatte Tilfælde tegnes Aktionsordren paa Forhøret, ligesom det og, naar en eller flere Defensorer ere udnævnte, paa tegnes Forhøret, hvo disse ere. Det afgives derpaa til Aktor, og til samme Tid tilstilles Defensor eller, hvis der ere flere Defensorer, da hver af disse den fornødne Ordre. Saa bør der og gives Justitiarius Underretning om det saaledes foretagne.“ Det er altsaa denne Klasse af Sager, de mere alvorlige, der henvises til Dom for Retten.

Nu skulle vi se Forskellen mellem disse Sager. De ville erindre, at vi i 1885 havde 126 Anholdelser, 177 opdagede Forbrydelser, og i flere af disse Forbrydelser var der naturligvis flere Personer implicerede, saaledes at Tallene ikke stemme ganske nøje, men det har ikke noget at sige; det, der her er Tale om, er kun Forholdet mellem de forskellige Klasser, mellem de mere alvorlige Sager, der blive henviste til Rettens Afgørelse, og de rent ubetydelige, som blive afgjorte i Henhold til § 19 i Frdg. 28. Februar 1845. Af de Sager, der vare for i 1885, var der 153 rent ubetydelige Sager, som afsluttedes i Henhold til den nævnte Paragraf i Forordningen, 44 vare mere alvorlige Sager, i hvilke der blev beordret Aktion. I 1888 havde vi 133 ubetydelige Sager og kun 45 mere alvorlige. I 1895 havde vi 174 ubetydelige Sager og kun 37 mere alvorlige. I 1898, det er det Aar, hvor der var en Opgang i Forbrydelsernes Antal, havde vi 323 rent ubetydelige Sager, som bleve afsluttede i Henhold til den nævnte Paragraf, uden at der blev beordret Aktion, medens vi havde 95 mere alvorlige, der bleve Genstand for Rettens nærmere Undersøgelse. Nu have vi altsaa igen faaet Nedgang. I 1900 var der 218 ubetydelige Sager og kun 59 alvorlige. I 1901 var der 204 rent ubetydelige Sager og kun 57 alvorlige. I 1902 havde vi 177 rent ube-